

**JENNEFER
MELLINK**

UITGELATEN

LUITINGH-SIJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online.

Tekst © 2025 Jennefer Mellink

Uitgave door uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en dataming zijn niet toegestaan.

Omslagontwerp Suzanne Bakkum

Omslagbeeld Shutterstock/alexgo.photography

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5253 3

ISBN 978 90 210 5254 0 (e-book)

ISBN 978 90 210 5254 0 (luisterboek)

NUR 284/285

www.jennefermellink.nl

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

5 augustus, 20.15 uur

MEISJE VERMIST

5 augustus, van onze correspondent – In Arnhem wordt sinds zaterdagavond, vermoedelijk rond middernacht, een meisje van zestien jaar vermist. De politie is bezig met een zoektocht. Ook burens en bekenden zoeken mee. Vanavond rond acht uur was er nog altijd geen spoor van het meisje gevonden.

Er is ook een Burgernetbericht verstuurd.

Burgernetbericht:

Arnhem: vermist meisje (16), 1.68, wit, lang bruin steil haar, zwarte hoody, blauwe spijkerbroek, zwarte Nikes. Mensen met tips bellen 0900-8844.

22 juli, 10.30 uur

‘Geweldig hè, Skylar?’ roept mijn vader enthousiast. Hij wrijft verheugd in zijn handen. Op de oprit staat een enorme elektrische bakfiets. Er zijn drie hokken in gebouwd en op de zijkant staat: SKYLARS HONDENUITLAATSERVICE.

Mijn moeder fietst het gevaarte wat dichterbij. Het grind kraakt. Mijn zusje Sofie is er ook bij komen staan.

‘Wauw, hij is zeker geweldig, pap.’ Ik omhels mijn vader.

Mijn moeder zegt dat ik de bakfiets van dichtbij moet komen bekijken. ‘Er kunnen drie honden in,’ zegt ze, terwijl ze van de fiets af stapt. Op haar voorhoofd parelt zweet. Ondanks het feit dat het nog vroeg is, is het al best benauwd buiten.

‘Dank je, mam.’ Ik geef mijn moeder ook een knuffel en een kus. We lopen een rondje om de bakfiets heen. Er blijkt één grote hond in te kunnen en twee kleinere. Hij is echt bijzonder mooi gemaakt.

‘Waar heb ik dit aan verdiend?’ vraag ik.

‘Het is een vervroegd cadeau voor je zestiende verjaardag. Dan hoef je je niet te vervelen deze zomervakantie

en kun je zelf je geld gaan verdienen,' zegt mijn moeder.

'Je eigen hondenbaantje, perfect toch?' grapt mijn vader. 'Sofie gaat op de manege werken deze zomer. Iedereen tevreden,' vervolgt hij terwijl hij een arm om mijn zusjes middel slaat en haar naar zich toe trekt. Ze glimlacht bij het vooruitzicht.

Sofie is een echt paardenmeisje en ik ben gék op honden. Maar omdat mijn moeder allergisch is, kunnen we geen hond in huis hebben. Ik ga op het zadel zitten. 'Tof! Wat een gaaf cadeau!' Natuurlijk is een eigen hond heel wat anders dan een uitlaathond, maar dit is wel helemaal fantastisch. Ik heb mijn ouders een maand of twee geleden over dit idee verteld, maar nooit gedacht dat ze dit voor mij zouden regelen! Ik ben over een maandje jarig en een beter cadeau bestaat er eigenlijk niet.

Mijn vader wijst enthousiast naar de bak. 'Hij is extra groot zodat die kennels erin passen. Hij is speciaal voor jou gemaakt.' Hij bevestigt wat ik al dacht: hij heeft dit hoogstpersoonlijk ontworpen en laten maken door een of andere vakman. Pap is architect en weet wel hoe je iets moois ontwerpt. Als mijn vader iets doet, is het altijd tot in de puntjes uitgewerkt, de perfectionist. Ik zie hoe trots hij is en geef hem wiebelend vanaf het zadel een knuffel. 'Dank je wel, pap. Ik kan het bijna niet geloven. Zo tof dit!'

'Beloof me wel dat je voorzichtig bent, Skylar,' zegt mijn vader opeens bloedserieus.

'Natuurlijk beloof ik dat!'

Een glimlach verschijnt op zijn gezicht. 'Je eerste baantje... kleine meisjes worden groot,' verzucht hij. En dan

weer met een bezorgde blik: ‘De Veluwe is prachtig, maar ook groot en afgelegen. Dus altijd goed opletten en niet té ver afdwalen.’ Ik zie mam achter hem knikken. Ze weten dat ik dol ben op het bos en graag alleen wandelingen maak om mijn hoofd leeg te maken. Ik snap hun bezorgdheid best, maar ze hoeven me er niet wekelijks aan te herinneren.

‘Geen zorgen, pap. Ik zal altijd mijn telefoon meenemen en ik ben en blijf alert,’ stel ik hem voor de zoveelste keer gerust.

Hij legt zijn hand op mijn haren en kroelt erdoorheen.

‘En je hebt trouwens al een klant,’ joelt mijn moeder opgewekt, terwijl ik afstap en de fietsstandaard probeer.

‘O ja? Vertel?’

‘Die oude man die aan het begin van de straat woont in dat grote, witte huis. Ik sprak hem gisteren. Hij is slecht ter been en zoekt iemand om zijn hondje uit te laten.’

‘Getsie,’ mompelt Sofie. Mijn moeder werpt haar een boze blik toe.

Ik zie de man direct voor me, ook al heb ik hem maar een paar keer buiten gespot. Zoveel huizen staan er niet in deze straat. Hij is een jaar of tachtig, heeft kleine knijpoogjes en draagt altijd versleten kleding. Zijn houding is krom en hij loopt met een wandelstok.

‘Heeft hij een hond?’ Mijn stem klinkt verbaasd.

‘Jazeker, jouw klant,’ zegt mijn moeder. ‘Ik vind het zo fijn dat je nu een leuke job hebt,’ zegt ze.

‘Goed, meisjes, ik moet weer aan het werk. Tijd kost geld.’ En weg is mijn vader. Ik kijk hem na. Zelfs met deze temperaturen draagt hij een driedelig pak. Hij werkt extra

veel nu het wat minder goed gaat op de zaak. ‘We hebben op zakelijk gebied een beetje pech gehad dit jaar,’ hoorde ik hem laatst tegen mam zeggen. Maar met paps inzet komt dat vast helemaal goed.

‘Bedankt voor de mooie bakfiets, pap!’ roep ik nog, maar volgens mij hoort hij het niet meer. Sofie zegt dat ze haar bikini gaat aantrekken en gaat zonnen. Haar vriendin Zara komt zo. Die twee gaan dan uren in de zon liggen bakken. Totaal niet mijn ding.

Ik pak mijn telefoon uit mijn broekzak om een foto te maken van de bakfiets.

‘Wacht even, Sky, dan maak ik een foto van jou vóór de fiets.’

‘Goed idee,’ zeg ik tegen mijn moeder. Ik geef haar mijn telefoon, haal een hand door mijn haar en neem een leuke pose aan.

‘Je moet natuurlijk niet voor je bedrijfsnaam gaan staan,’ grinnikt mijn moeder. Ik zet een grote stap naar links. Mijn moeder maakt meerdere foto’s.

Even later scrol ik vluchtig langs de foto’s die ze gemaakt heeft. Mijn lichtblauwe jumpsuit spat van de foto’s. Het valt me nu pas goed op dat ik al behoorlijk bruine benen heb. Wat wil je, het is al wekenlang prachtig weer. Ik zoom in op mijn blotebillengezicht. Op dagen dat ik niet van plan ben om weg te gaan doe ik eigenlijk nooit make-up op. Met een zongebruinde teint kan dat ook prima. Ik stuur de leukste naar mijn beste vriendin Emma. Ze reageert meteen.

Emma, 10.39 uur

Wauw! I'm impressed. Maarreh... kunnen je ouders je niet beter gewoon het geld geven dat ze aan die bakfiets hebben uitgegeven? Dan hoef je helemaal niet te werken deze zomer ;)

Ik gniffel. Typisch Emma. Lekker rechtdoorzee. Ik stuur meteen een appje terug.

Skylar, 10.39 uur

Gaaf hè? Toen we mijn ouders over dit idee vertelden, waren zij schijnbaar ook enthousiast geworden! Ik kan niet wachten om er honden mee op te halen! X

Emma, 10.40 uur

Echt heel tof! Ik kom de bakfiets gauw in het echt bekijken! Of nog beter: kom snel langsrijden xxx

‘Sky, kom je een testritje maken?’ Mijn moeder heeft de bakfiets naar het einde van onze oprit gereden. Ik ga naar haar toe en wurm mijn telefoon in mijn broekzak.

‘Hiermee ga jij je niet vervelen deze zomer,’ zegt ze terwijl ze een stapje achteruitzet.

‘Dat denk ik ook niet.’ Normaal is mijn leven best vol, met school, huiswerk, vrienden en mijn vaste pilateslesjes drie keer in de week. Maar in de zomer stopt alles, mijn vrienden zijn op vakantie, wij gaan dit jaar niet omdat pap veel moet werken en daarom zag ik er een beetje tegen op. Op de een of andere manier houd ik wel van een vast ritme en dat weet mama. Ik glimlach. ‘Ik hoop dat ik veel

klanten kan inboeken. Dan maak ik een schema per dag van groepjes honden die goed bij elkaar passen...' Ik stap enthousiast op de bakfiets en zet met mijn voeten kracht op de pedalen. Het ding komt eerst moeizaam in beweging, maar dan schiet hij opeens vooruit.

'Je hebt trapondersteuning!' moedigt mijn moeder me aan.

O ja, hij is natuurlijk elektrisch. Ik rij zonder op of om te kijken de openbare weg op. Iemand toetert. Ik schrik me wezenloos. Het geluid van piepende remmen klinkt oorverdovend. Ik hoor mijn moeder schreeuwen. Alles lijkt in slow motion te gebeuren. Ik val van de fiets en kom met een smak op de grond terecht. Ik voel niets. Geen pijn. Volgens mij ben ik in de berm beland. Ik kijk achterom en zie een man uit een witte Opel stappen. Mijn handen zijn zwart van het zand.

Hij buigt zich over me heen. 'Gaat het?' vraagt hij bezorgd.

Mijn moeders stem klinkt op de achtergrond. 'Dat ging maar net goed,' hakkelt ze.

Ik durf weer de realiteit in te stappen en kruip overeind. Nog steeds geen pijn. Alleen mijn knie brandt een beetje. Mijn kleding is nog heel. Niks aan de hand. Ik adem diep in en weer uit en zeg dat ik me prima voel.

'Ik zag je niet. Je kwam opeens in mijn gezichtsveld.'

Ik haal mijn schouders op. Mijn moeder en de man praten nog wat. Ze hebben het over zijn geluidloze elektrische auto.

Ik veeg mijn handen schoon aan mijn shirt. Op mijn jumpsuit zit een bruine vlek. Op mijn elleboog een schram-

metje. Het duizelt me wel een beetje.

‘Dus jij laat honden uit?’ De man kijkt naar mijn fiets die nog keurig overeind staat. Wat wil je, met zo’n enorme bak ervoor.

‘Eh, ja, dat klopt,’ stamel ik. Mijn moeder duwt de fiets weer onze oprit op. Van haar vrolijke bui is niets meer over. Ze kijkt zorgelijk, haar mond is een smalle streep. Dit kortstondige proefritje was niet erg geslaagd.

‘Dan weet ik het goed gemaakt. Heb je nog plek voor een Mechelse herder?’ wil de man weten. Hij glimlacht vriendelijk.

‘Jawel,’ zeg ik.

‘Dan geloof ik dat dit bijna-ongeluk met een reden heeft plaatsgevonden,’ zegt de man. Hij schudt me een ferme hand en stelt zich voor. ‘Michael Bos, baasje van Torn.’

3

22 juli, 14.25 uur

‘Hier is Torn altijd als wij weg zijn.’

Ik loop met Michael de bijkeuken van zijn woning in. Hij heeft me zijn hele huis laten zien en nu eindigen we waar we zojuist zijn begonnen. Hij vertelde nadrukkelijk dat ik hem Michael moet noemen. Geen meneer Bos, want dat vindt hij oud klinken. Michael geeft Torn een koekje. Torn is een vrolijke hond. Ik aai hem over zijn grijzige kop. Michael woont op een kleine tien minuten fietsafstand bij ons vandaan. Zijn rijtjeswoning is gezellig ingericht. Veel kleur en overal tierelantijnen. Geen mannenhuis. Ik vermoed dat hij samenwoont. Ik zie twee spelcomputers in het tv-meubel staan. Waarschijnlijk heeft hij ook kinderen.

‘Alsjeblieft, de sleutel van ons huis.’ Ik kijk naar zijn hand. Een zilveren sleutel met een sleutelhanger van een kikker eraan.

‘Bedankt.’ Ik loop wat ongemakkelijk door de woning. Torn sjokt achter me aan.

‘Dus de komende weken kom jij Torn iedere doorde-weekse dag ophalen?’

‘Klopt.’

‘Dat zal hij heerlijk vinden. Wij werken overdag en de jongens lijken te zijn vergeten dat ze hier wonen als ze vakantie hebben. Ze zijn steeds bij vrienden,’ zegt Michael lachend.

Op de commode staan foto’s van zijn gezin. Hij heeft een mooie vrouw en twee zoons. Een is blond, de ander heeft donker haar. De blonde vind ik de knapste. Ik schat hem een jaar of twintig. De donkerharige lijkt een paar jaar jonger. Ik laat mijn blik over wat andere frutsels glijden. De stilte is onaangenaam. Het voelt gek om hier te zijn. Bij een man die ik niet ken, een huis waar ik nog nooit binnen ben geweest. Zijn huissleutel brandt in mijn broekzak. Ik voel Michaels ogen in mijn rug prikken. Ik aai Torn maar weer. Hij kwispelt.

‘Goed, ik moet gaan. Zal ik je even uitlaten?’ vraagt Michael.

‘Ik ben degene die uitlaat,’ grinnik ik en hij moet lachen om mijn woordspeling. Het ijs lijkt nu wel te zijn gebroken. Ik loop achter Michael aan naar de voordeur. Torn heeft een groot bot gekregen. Hij begint er meteen aan te likken en kluiven.

‘Doe je wel voorzichtig?’ vraagt Michael als ik buiten sta.
‘Sorry?’

‘Nou gewoon, zo’n knappe meid als jij helemaal alleen in het bos,’ zegt hij met een serieus gezicht.

‘Ik heb Torn toch bij me?’ Ik doe een beetje lacherig.
‘Als het ergens veilig is, is het wel in het bos.’

Michael glimlacht. Hij wijst me nog even op het feit dat de voordeur soms klemt en legt uit hoe ik dan de deur

open kan krijgen zonder grof geweld te gebruiken. Een voordeur met een gebruiksaanwijzing dus.

Michael wenst me een fijne dag en sluit dan met een bons de deur achter zich. Ik stap op mijn bakfiets en zet koers richting huis. In mijn zak prikt de sleutel van de familie Bos in mijn bovenbeen. Fietsen op de bakfiets gaat me al stukken beter af. In het begin was het even wennen, maar ik kan er nu goed mee overweg.

Door het mooie weer is het druk op straat met dagjesmensen. Ik laat de wind door mijn haren wapperen, terwijl ik stevig doortrap. Wat zal het gezellig zijn als ik straks uitzicht heb op drie honden voor me. Ik vind het zó jammer dat we geen eigen hond kunnen hebben. Ons huis is groot genoeg. We wonen aan de rand van het bos in een oude, vrijstaande woning. Toen mijn vaders bedrijf een aantal jaar geleden goed ging lopen, hebben we de woning volledig opgeknapt en zelfs uitgebreid. Wat ruimte betreft zou ik gemakkelijk een hondenopvang kunnen starten.

Ik sla rechts af onze straat in en zie in de verte al de oprit van die oude man van wie mam zei dat hij mijn eerste klant is. Zal ik of zal ik niet... Terwijl die gedachte door mijn hoofd schiet, fiets ik al zijn lange oprit op. Mijn bakfiets probeert de kuilen en grove stukken puin de baas te zijn. Ik schommel alle kanten op. Wat een rotweggetje. Hopelijk blijven mijn banden heel. Aan het einde doemt een hoog ijzeren hekwerk op. Ik kan het handmatig openen, maar ik druk toch liever op de intercom. Al na enkele seconden gaat het hek traag open. Het piept en kraakt. Ik fiets richting het witte huis en parkeer mijn fiets naast een blauwe Fiat die wel een wasbeurt kan gebruiken. Het

voelt vreemd om hier te zijn. Had ik niet even een afspraak moeten maken met die man? Maar als ik morgenochtend met Torn ga wandelen, lijkt het me leuk om nog een hond mee te nemen. Dus ik waag de gok gewoon.

Ik loop naar de voordeur en druk op de bel. Mijn oog valt op de rotte houten kozijnen en de oubollige witte vitrage aan de binnenzijde. Eén buitenmuur wordt volledig bedekt door klimop. Een hoop achterstallig onderhoud geeft het huis iets griezeligs. Als de zon niet zo uitbundig scheen, zou dit hele gebeuren waarschijnlijk meer weg hebben van een horrorfilmdecor.

Een oude man opent de bovenkant van de boerendeur en kijkt me nieuwsgierig aan. Hij knijpt zijn traanogjes samen tegen het felle licht. Ik herken hem, maar hij mij natuurlijk niet.

‘Wat mot dat?’ mompelt hij, waardoor ik me nogal ongemakkelijk voel.

‘Ik eh... ben Skylar en ik heb een hondenuitlaatservice,’ zeg ik terwijl ik mijn bakfiets aanwijs. ‘Volgens mijn moeder wilt u graag dat ik uw hond uitlaat,’ voeg ik er gauw aan toe.

De man knikt zuinig en opent nu ook de onderkant van de deur. Hij sjokt steunend op zijn wandelstok naar binnen. Moet ik achter hem aan lopen? Wil ik dat wel? Ach, hij is onze buurman. Wat maakt ’t uit. Een beetje onzeker stap ik over de drempel en sluit de deur achter me.

Het is donker binnen. De hal is lang en breed. Aan de rechterkant staan een heleboel afgedragen herenschoenen netjes naast elkaar en daarboven hangen allerlei jassen, hoeden en wandelstokken. Op de lage kastjes links en rechts

zie ik een hoop spulletjes staan. Een porseleinen pop met bruine pijpenkrullen en een roze jurkje, een opzichtige klok die stil lijkt te staan, glazen beeldjes van dieren, een zijden bloemstuk. Oude rommel lijkt het. Erboven hangen lijstjes met foto's van vogels erin. Aan het einde van de hal is de woonkamer. De man gaat in een versleten fauteuil zitten. Hij houdt me nauwlettend in de gaten met zijn priemende oogjes. Hier is het ook al zo donker en kil. Ik laat mijn blik glijden over de donkere eikenhouten meubels, vergeelde muren en kitscherige schilderijtjes. Er hangt zelfs een dartbord tussen. De doordringende geur van sigarenrook maakt me een beetje misselijk. In een mandje in de hoek ligt een hond. Zodra hij mij ziet, komt hij kwispelend op me af.

‘Doof aan één oor,’ zegt de man.

Ik zak door mijn knieën en aai de hond. Wat een lieverdje. Zo te zien een boerenfox. Ze loopt weer terug naar haar groezelige mand, krult zichzelf op en gaat lekker verder slapen. Omdat de man niet heeft gezegd dat ik mag zitten, blijf ik maar staan. Er staat trouwens niet eens een bank, of meer fauteuils. Alleen aan de eettafel staan vier gammele houten stoelen. Ik word een beetje zenuwachtig van deze situatie. Had ik mam of Sofie moeten appen dat ik hiernaartoe ging?

‘Ze heet Loekie.’ De man praat een beetje plat en binnensmonds, maar ik versta hem wel.

Ik roep Loekies naam, maar de hond kijkt niet op.

‘Ze is doof aan één oor,’ zegt de man weer.

‘Ach ja, wat stom van mij, sorry.’

De man haalt zijn schouders op en steekt een sigaar op.

‘Wilt u dat ik Loekie elke dag rond elf uur bij u ophaal?’ vraag ik. Stiekem hoop ik dat de man zegt dat het niet hoeft. Dat hij Loekie wel in de tuin uitlaat. Ik wil hier niet elke dag naartoe. Dit groezelige huis, die rare man. Dan kijk ik weer naar Loekie en voel ik me schuldig. Loekie zal het heerlijk vinden op de Veluwe, samen met Torn en andere honden. Even weg uit deze mistroostige grot. Ze past prima in een van de kleine benches.

‘Dan pas? Ik ben elke dag om zes uur op,’ sneert de man.

‘O...’ mompel ik, niet wetende wat ik anders moet zeggen. Ik ga echt niet aanbieden Loekie om zes uur uit te laten. Pap wil dat ik ga werken, maar een klein beetje uitslapen moet kunnen. Ik heb tenslotte ook vakantie. Anders had ik net zo goed een krantenwijk kunnen nemen, net als Emma.

‘Is goed,’ humt de man dan. Hij leunt opzij en aait Loekie over haar kop. De hond kijkt tevreden op.

‘Loekie zal dat fijn vinden. Ze komt al jaren amper van het erf.’ De man zegt wat ik al vermoedde. ‘Ik ben slecht ter been.’ Hij legt zijn handen zachtjes op zijn bovenbenen en slaat zijn ogen neer. De sigaar nog in zijn mond.

‘Nou, dan ga ik maar,’ opper ik, maar de man maakt geen aanstalten om op te staan. Ik loop naar Loekie toe, hurk naast haar neer en geef een aai over haar koppie.

‘Tot morgen, meisje,’ zeg ik.

‘Doof aan één oor,’ klinkt er naast me. Ik schrik ervan. De man is toch ineens opgestaan en kijkt op me neer. Ik wil overeind komen, maar ik verlies mijn evenwicht en val half in Loekies mandje. Gauw kom ik weer overeind.

De man staat nu zo dichtbij dat ik zijn adem bijna voel.

Hij ruikt naar sigaar, koffie en verrotting. Ik huiver.

‘Doof aan één oor.’ Er belandt wat spuug op mijn gezicht, maar ik ben te verbouwereerd om het weg te vegen. ‘Niet vergeten: Loekie is doof aan één oor.’ De man tikt met zijn wandelstok tegen Loekies mand. Ze kijkt slaperig op. ‘Ze mag nooit los. Ze hoort je niet goed. Als ze wegloopt, ben je haar kwijt. En de Veluwe is groot. Héél groot,’ waarschuwt de man. Zijn bloeddoorlopen ogen staan wijd open. Zijn blik jaagt me de stuipen op het lijf.

‘Ja, oké,’ mompel ik. ‘Ik zal erop letten, maar ik moet nu gaan.’ Ik sta snel op en loop de woonkamer uit. Ik hoor het getik van zijn wandelstok achter me. Ik open de voordeur en glij naar buiten. De buitenlucht voelt als een heerlijk warm deken tegen mijn huid. Gulzig adem ik frisse lucht in.

De man blijft binnen staan en sluit de onderdeur.

‘Mijn naam is trouwens Hendrik Alberts. Tot morgen, elf uur,’ zegt hij.

Ik pak mijn fiets, wuif naar hem en zie nu al op tegen morgen. Bedankt hè, pap en mam.